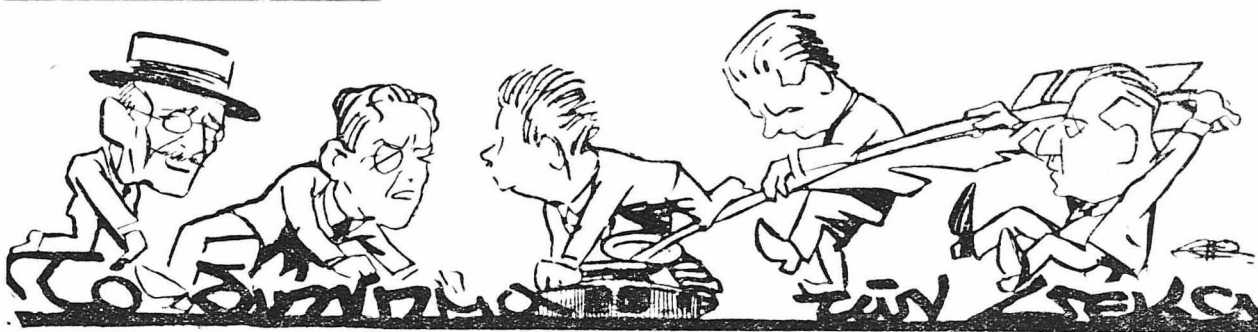

ΕΝΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟ ΓΕΓΟΝΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Αυτοί βίβαιοι για την τρέψη, για το θρίαμβο, υπερβίβαιοι πώς έσωσαν ένα νέο που πήγαινε να πέση στο ταραγμένο πέλαγος της λογοτεχνίας...

‘Ο Λάμπης μονοκίδι απ’ έξω, φρωτιά από μέσα, ένθουσιασμένος με τη σκέμη του, ικανοποιημένος για την ματοπαράγκα που θά τους έδωκε...

— ‘Ο Λάμπης φωνάζει ένα ταξί που περνάει. Τά ίδιο και οι άλλοι...

— Γειά σου Λάμπη! του φωνάζουν. Περαστικά σου!...

— Γειά σας! Γειά σας! Κ’ έγνοια σας...

— Τι;... Θά ξαναγράψης;

— ‘Εγώ; Θεός φυλάξη!... Χαμογελάει ο Λάμπης.

— Κύντα δώ! του φωνάζουν πάλι. Και τού δείχνουν την έγγραφο βεβαίωσή του.

‘Ο Λάμπης στέλνει ένα μεγαλοπρεπές φάσκελο προς αυτούς, ένα διάπυρον έναίριον άσπασμόν προς την Φλώρα, ηηδάει στο ταξί, μονομουχίζει: — Κανάγηδες! Κανάγηδες! και φεύγει...

Πίσω του ακούγονται δυνατά, ξεκαρδιωτικά τά γέλια της αντιροφιάς. Γελούν-γελούν μ’ όλη τους την καρδιά...

Τέλος ηηθούν κι’ αυτοί στο ταξί τους και φεύγουν.

— ‘Ωραία τού τη φρειάσαμε!

— Θά πεθάνη απ’ τού κακό του!

— Μπά... ‘Εγώ γοιμύ μάλλον πώς θά γινή άνθρωπος...

Καθώς φεύγει τού αυτοκίνητο ο Λάμπης σκεπίζεται δια τά περιστατικά τού του συνέβησαν.

Τού φαίνονται δια οάν όνειρο.

Πώς τού την έφτιασαν έτσι;

Κ’ ή Φλώρα;

‘Α! την άθλία... Θά τού τού πληρώση!...

Τόν παρηγορεί μόνον ή σκέμη πως τούς ξεγέλασε τούς άχρειους φασέο. Δέν θυμήθηκαν τά άπομνημονεύματα. Δέν έβαλαν στην έγγραφο βεβαίωσι... Τι χαρά!...

‘Εξάρνα ο Λάμπης μένει σκεπτικός, σνοφρονόται, δαγκωνεί τή χείλη του...

Σύνεται!...

— ‘Απομνημονεύματα, μονομουχίζει. Θά γράφω άπομνημονεύματα...

‘Εγώ;... Πώς;... Θεέ μου τί βλακεία!... ‘Απομνημονεύματα!...

Μά πώς τούθδε έτοιμα σκέμη; Για τά γράφη κανείς άπομνημονεύματα, πρέπει πρώτου-πρώτα νά βάλη μέσα τόν έαυτό του. Αυτό θά πη άπομνημονεύματα. Νά γράψης την ιστορία της ζωής σου... Κ’ ή ιστορία της ζωής ήταν ένα διαρκές ρεζιλίκι, μιά άδωια προσπάθεια καταλήγουσα πάντοτε σ’ ένα ποίψ!...

Τέλος πώς θά παρουσίαζε μέσα σ’ άπομνημονεύματά του τού τελευταίο αυτό περιστατικό της ζωής του;

Θά άρνηται όλος τον τας προικειτέας όπως συνέβησαν;...

‘Αν τόκαη αυτό θά γελοός όλη ή ‘Ελλάς, ή παλαιά και ή νέα, μαζύ του. Νά άποκρίνη τά γεγονότα αυτά; Τότε τί άπομνημονεύματα θάγραφε;

‘Οποιος γράφει άπομνημονεύματα τά λέει δια ελικρινώς, με τού κι και με τού όγμα...

Τότε;... Δέν μποροός λοιπόν νά γράφη ούτε άπομνημονεύματα!...

Πάει κι’ αυτή ή έλπίς!...

Πάει κι’ αυτό, τού τελευταίο του φιλολογικό άποκοθμυ!...

Τόν έπιασε τώρα μιά άπελεισία μάθη και σκέπτηνη, πειδ μάθη κι’ άπό τού φοθμό!

‘Αλλοίμονον!... Δέν μποροός, δέν είχε δικαίωμα, δέν τολμοός νά πιάση κοτυλοφόρο στα χέρια του, εκτός έν τόν χρησιμοποιοός νά φρειάνη άντίγραφα ός κανένα συμβολαιογραφέο...

Μά όχι...

Προτιμώτερος ο θάνατος! Καλύτερα νά δώση μιά μούτζα σ’ αυτόν τόν παληόκοσμο και νά φύγη για τόν άλλο κόσμο.

Ποιός ξέρε;

‘Ισως εκεί ή ψυχές δέν κάνουν άλλη δουλειά καθεμέρα. ‘Ισως νά περνούν τόν καιρό τους γράφοντας ποιήματα, δράματα, ρομάντζα, διηγήματα, κωμωδίες, χρονογραφήματα!...

— Μά τόν Μάριον Βαγιάνον! άνέκροαζεν άπνης κατενθουσιασμένος ο Λάμπης.

‘Αστρινός. Μά τόν Μάριον Βαγιάνον θ’ αυ-

τοκτονήσω!

Δέν έβλεπε πειδ την ώρα νά θέση σ’ ένεργεια τό... νέο του σχέδιο για νά μήν ποίμε τού άπονενημένο του διάβρημα.

Βιαζόταν τρομερά.

Κι’ όλο φώναζε στο σωφέρ:

— Κοντίουο λοιπόν! Πειδ γρήγορα! Πλή βιτ άνκορ, που λένε κ’ οι Γάλλοι. Βιάζομαι τρομερά. Πρόκειται νά πάω ταξίδι...

— ‘Εγνοια σας, τού ειπε καθηρηναστικώς ο σωφέρ. Είτε νοοίς άκόμα.

‘Ο Λαρισιακός φεύγει κατά τις...

— Ποιός Λαρισιακός άνόητε;

— Δέν είστε για τή Θεσσαλονίκη;

— Για τή Θεσσαλονίκη;

— ‘Α! Ξέρω... Θά πάτε στη Λάρισα...

— Θά πάω στήν ‘Αδη!...

Στήν ‘Αδη;... ‘Ο σωφέρ τόν κύνταζε σσοτιομένος και κύνησε τού κεφάλι του. ‘Ασφαλώς είχε νά κάμη με τρολλά. Μά πώς διάβολο δέν τόν μορόατησε; Δέν είδε ποίτανε μονοκίδι; Ποιός γνωστικός κολιμπάει με τά ροζα!...

‘Επί τέλους φτάσανε σπή. ‘Ο Λάμπης ηήδηος έξω απ’ τ’ αυτοκίνητο κ’ έβγαλε κ’ έδωσε στο σωφέρ δισκόληρο τού ποροφόλι του μ’ όσα χρηματα είχε μέσα. Τι τού ηήθελε πειδ μιά και θάφευγε μάνι-μάνι για τόν άλλο κόσμο.

‘Ο σωφέρ τού τοέπωσε, ζοτρησε τού τιμόνι και κατηφόρος μονομουχίζοντας:

— Μωρέ τοέλλα! Τι τόν φυλάνε και δέν τόν κλείνουν στο κωφί; ‘Ας είνε όμως... Μπαλωθήκαμε ποροφόλι άδωσός...

‘Ο Λάμπης άνεβαίνει βιαστικός στο σπή του κι’ αλλάζει ροζα. Καθώς κύνεται σκεπίζεται: ‘Θ’ άρρησο ένα σμειώμα κ’ ύστερα... ύστερα άντίο ζωή!...

‘Η καρδιά του σήγγεται... Συγκρατείται και σγοτραφουδάει:

Σύ που πέταζες στά ύψη!

‘Ω! ψηλή έρωτευμένη!...

στρέψ’ ιδές...

στρέψ’ ιδές ιλαρωμένη

σε άζοο...

σε άζολουθώ πιστός!...

Ντύνηκε κι’ όλας. Κυνιάζεται στήν καρδέφτη. Γοιάζει τά μαλλιά του, κύνεται στο γραφέο του και γράφει:

«Αυτόκτονω!...

‘Αηδισμένος από τόν χυδαίον και πεζόν αυτόν κόσμο άπέροχομια εις τόν άλλον, όπου έλπιζω νά εύρω ότι δέν σφύρημα έδω.

Συγχωρώ όλους όσους μ’ έπίκραναν. Δέν μνησικακώ ούτε έναγνίον τούς γνωστών φασέο που μου έπαιξαν τού τελευταίο άνόητο και μοχθηρό παιχίδι. Αισθανόμενος τόν έαυτό μου άνώτερον τών μορμολυκειών φεύγω, χωρίς νά αιτιώμαι κανένα διά τήν άτυχία μου σ’ αυτή τή ζωή. ‘Ημουν ποιητής και διά τούς ποιητάς έγιναν οι σφαναοί. ‘Εκει επάνω θά γράψω τούς πρώτους μου στίχους. Οι άγγελοι θά χειροκροτήσουν τού πρώτο μου δράμα. Είμαι τόσον βέβαιος περι όλων αυτών ώστε αυτόκτονώ με τού μειδιάμα εις τά χείλη. Χαίρετε όλοι...»

Λάμπης ‘Αστρινός».

‘Ο Λάμπης έδιάβασε τού σμειωμά του, έξινε ευχαριστημένος από αυτό, έσφόγγισε τόν ιδρώτα του και κατέβηκε στο δρόμο...

‘Επορε νά κάμη ένα γιορ για νά σκεφθή με τί τρόπο θ’ αυτοκτονοός...

‘Εβράζε με τά χέρια στις τοέπες και σκεπτετο: Ν’ αυτόκτονήσω με πιστό; ‘Αλλά όχι, όχι... Αίματα, φασοές, άηδίες... Νά πέσο απ’ τήν ‘Ακοόπολι; Ούψ! τί βλακείες είν’ αυτές που σκεπτομαι ποιητής άνθρωπος! ‘Η δοϋλες πέφτουν απ’ τήν ‘Ακοόπολι... Νά καταπιώ κοπανισμένα γυαλιά; Χι... χι... Κι’ έν ποείσο;... ‘Οχι δέν κάνει... Χρειάζομαι ένα θάνατο εις άκρον ποιητικό, άξιον δραματικού συγγραφέος. ‘Υπόχει η άγγόνη! ‘Αλλά... παραμορφώνεις. Βγαίνει ή γλώσσα σου έξω σάν τόν σκυλιάν τού καλοκαίρι, γουρλώνουν τά μάτια σου σάν κορόμυλια!

(‘Ακολουθεί)

